

Den næste sag på dagsordenen var:
Tredje behandling af forslag til lov om lige løn til mænd og kvinder.

(Lovforslag nr. 80. Fremsat 14/11 75.
 Første behandling 2/12 75. Betænkning 28/1
 76. Anden behandling 30/1 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Hölge (FP):

Fremskridtspartiet finder emnet: lige løn for mænd og kvinder, ganske uegnet til lovgivning og mener at forstå, at vi ikke står helt alene med dette synspunkt. Til gengæld vil vi formodentlig være de eneste, der vil have mod og mandshjerte — eller kvindehjerne, om man vil — til at fastholde dette klare standpunkt ved afstemningen. Vi har overflødig lovgivning til overflod i dette land, og det er et af mit partis erklærede mål at få ryddet op i denne syndflod.

Ved folkeafstemningen i oktober 1972 gik vi ind i De europæiske Fællesskaber på Romtraktatens betingelser, og således måtte vi også tage artikel 119 med i købet. Det er den artikel, der påbyder hver medlemsstat at gennemføre princippet om lige løn. Om end fremskridtsfolk aldrig ville have stemt for en artikel 119, fordi kønnenes indbyrdes forhold som så meget andet bedst klares uden offentlig indblanding, så kunne vi dog have levet med dens forholdsvis åbne formulering, så meget mere som Danmark allerede ved sin indtræden i EF gennem overenskomsterne i realiteten havde gennemført lige løn.

Desværre forstærkes artikel 119 i det langt mere vidtgående rådsdirektiv af 10. februar 1975, og selv om vi på det tidspunkt kun var repræsenteret ved forretningsministeriet Hartling, er det vor opfattelse, at det danske rådsmedlem burde have nedlagt veto mod vedtagelsen i Rådet. Skaden er imidlertid sket, og vi må derfor tage direktivet til efterretning. I erkendelse heraf ville fremskridtspartiet have stemt for en sådan efterretningssag, men da arbejdsministeren er gået længere, end direktivet påbyder, kan vi nu ikke komme til noget andet resultat, end at vi må stemme imod.

I fremskridtspartiet er vi uforandret af den opfattelse, at arbejdsmarkedets forhold

bedst klares af de implicerede parter, og at vi har restriktioner nok.

Tilsyneladende er dette forslag udtryk for noget meget sympatisk, noget, der lyder menneskeretligt helt rigtigt. Men reelt er det noget pjat. Denne lov kan i virkeligheden ikke kontrolleres, de faglige organisationer er ikke inrereseret i den, og loven er et indgreb i den frie forhandlingsret. Direktivets påbud kunne have været gennemført ved en simpel konstatering af, at princippet nyder fremme, og at tvistigheder afgøres af domstolene.

Fremskridtspartiet har gentagne gange både i ord og gerning fremhævet, at ingen bør diskrimineres, heller ikke kvinder. Vi har bl. a. fremsat forslag om ophævelse af sambeskatning, fuld folkepension også til gifte kvinder, bedre vilkår for medhjælpende hustruer. Disse forslag ville alle medføre reelle forbedringer for kvinder, hvorimod dette forslag ikke vil få nogen betydning overhovedet.

De medlemmer, der stemmer for forslaget, må derfor formodes at gøre dette udelukkende af taktiske grunde. Fremskridtspartiet tør tage den sagligt rigtige stilling, også selv om pressen bagefter vil påstå, at vi ikke ønsker lige løn.

Arbejdsministeren (*Erling Dinesen*):

Må jeg først sige til hr. Hölge, at loven er ikke et indgreb i den frie forhandlingsret. For alle overenskomstdækkede områder sker der ingen ændringer overhovedet.

Jeg har godt nok lagt mærke til, at fremskridtspartiet i betænkningen har skrevet:

„Kønnenes indbyrdes forhold klares bedst uden offentlig indblanding. Derfor nedkules EFs kvindehaløj.“

Det er den argumentation, man anvender.

Må jeg føje til, at jeg synes personlig, det er meget vigtigt, at det nu også fastslås ved lov, at lige løn til kvinder og mænd skal og kan gennemføres, også uden for det overenskomstdækkede område, og jeg mener, at denne lov er et afgørende skridt frem mod ligestilling mellem kvinder og mænd på arbejdsmarkedet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget
 vedtoges med 118 stemmer mod 23.